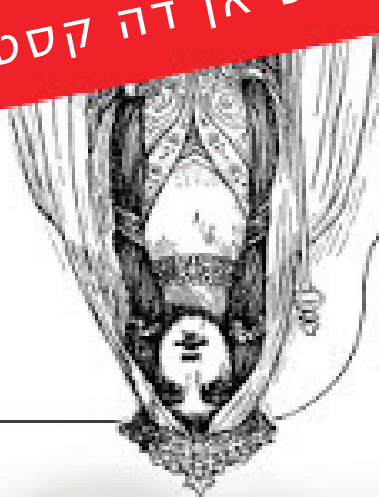

המגית האלמנה

סבסטיאן דה קסטל

המגית האלמנה

סבסטיאן דה קסטל

מאנגלית: ענבל שגיב-נקדימון

THE DOWAGER MAGUS
Sebastien de Castell

עריכת התרגום: נאוה צלר

Copyright © by Sebastien de Castell, 2018

© כל הזכויות בשפה העברית שמורות, 2021
לכתר ספרים (2005) בע"מ
משק 33, מושב בן שמן, 7311500

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לתרגם,
לאחסן במאגר מידע או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה ובשום אמצעי,
אלקטרוני, אופטי או מכאני (לרבות צילום,
הקלטה, אינטרנט ודואר אלקטרוני),
ללא אישור בכתב מהמוציא לאור

www.keter-books.co.il
e-mail: info@keter-books.co.il

Printed in Israel

הדפיקה השנייה הייתה רמה יותר מהראשונה, פשע מתועב מבחינתה של מְרֹאָסֶן. המדיטציה שהייתה שרויה בה נקטעה לבלי שוב, והיא הרימה יד רועדת ומחתה את זרזיף הרוק המביש מזווית פיה. ישנת, זקנה. אין טעם להעמיד פנים שלא.

אבל האם הדפיקה השנייה היא זאת שהעירה אותה? או שמא השלישית? הרביעית? ממתי מסיג הגבול הזה חובט על דלת בקתתה?

היא חיכתה, תוהה אם היה זה רק חלום - זיכרון של מישוהו משנים עברו: בעלה, אז נסיך השבט החדש, מטיח את אגרופו בדלת, כוח קסמו קורע את חוטי הכישופים שטוותה בתשומת לב כה רבה סביב הבקתה. "תפתחי, זקנה בלה, את עוד לא מתה!"

קול כה משונה וחריג... נשי, אבל נטול החן והדיוק שנשות הז'אנ'טֶפּ מטפחות. כל הברה רוויה מבטא מובהק - ומרגיז - של אזורי הסֶפֶר, כאילו במטרה מכוונת לייסר את האוזניים.

זאת בהחלט לא הייתה דרך נאותה לדבר אל מגית אלמנה. "אם תיגע בדלתי עוד פעם אחת, חייך שווים כקליפת השום," הזהירה

מֶרְאָסֶן, וקיללה את הגניחה הנרעדת בקולה, שהחלישה את האיום שהשמיעה.

עבר רגע - לא ארוך דיו להעיד על הרהור או חרטה - ארוך רק לצורך התיאטרליות. ואז נשמעה דפיקה נוספת.

אני לא יודעת מי את, אבל הרגע חתמת על גזר דין מוות לעצמך. מֶרְאָסֶן משכה את עצמה מהכיסא, אבל כשלה, כי רגליה היו זקנות ונוקשות ולא מסוגלות לעמידה יציבה. היא תפסה באחד מעמודי העץ המחוספסים שהחזיקו את גג הבקתה, והמאמץ העביר כאב מטלטל באצבעותיה, במפרק היד, במרפק, ובסופו של דבר בכתף. זקנה. זקנה מכדי להטיל אימה על מישהו.

המגית האלמנה החזירה לעצמה את שיווי המשקל והרימה את זרועותיה. אפילו מבעד לעטיפות הבר השחור נראתה הבלחתן של שש הרצועות המקועקעות על אמותיה. צבעי הדיו המתכתיים עדיין הבהיקו אחרי שלוש מאות שנים, בניגוד משונה לעור הכמוש שמתחת. הפולשת לא תראה אותי כך, הבטיחה לעצמה.

סמלי הרצועה השנייה על ידה השמאלית, אלה של קסם החול, התחילו לזהור ולהסתחרר. היא משכה את מקור הכוח המאפשר לשלוט על הזמן, וכל צורה השתנתה בתנועה זורמת לאחת מהגרסאות הרבות שלה. סמלי הרצועה השלישית על זרועה הימנית עשו זאת גם הם, והציתו את קסם הדם ואיתו את השליטה בבשר.

הפולשת הלמה שוב על הדלת, בחוצפה, בלי כל נקיפת מצפון. "נו כבר, ציפור זקנה ומשוגעת, היא קראה. "הגיע הזמן שאת ואני נחטוף שיחה." זמן. זה בדיוק מה שהיה דרוש לִמֶרְאָסֶן. בטרם תתייצב מול הפולשת עליה להחזיר את הגוף שהיה לה לפני עשרות - לא, מאות בשנים. אבל כדי למחות את פגעי הזמן מבשרה הנראה לעין עליה לסלק לפני כן את השנים מהשרירים והגידים, ולשם כך יש להחזיר חיוניות לעצמותיה; ללשד קיומה.

היא יצרה באצבעות רועדות את הצורה הסומטית של כישוף השיקום הראשון. גרונה היה יבש, והקול שנפלט מבין שפתיה דמה לרוח קלה המקרטעת במדבר הצחיח. שיהיה. קול כזה הולם כישופי חול. תודעתה נאחזה בגיאומטריה המיסטית של הכישוף, כוח רצונה העניק לה שליטה בקסם הגולמי, ורק אז היא אמרה את הלחש בן שבע המילים. הו, כמה הצטערה שכישופי העלומים ארוכים באורח בלתי נסבל. "אנ'הדה קי'רת סולה ב'אָנאָת מ'נ'אָר אינאטי פא'שא." כאב.

עמוק בתוך גופה התרסקו עצם כמושה והימח שבתוכה. הכישוף שינה את מרכיבי היסוד וטווה אותם מחדש, כמו צבא נמלים שפירק ובנה אותה בצורה אחרת. בלא פשרות. בלא רחם. עכשיו מהר, חשבה, השלב הבא, לפני שהעינוי יתיש את כוח הרצון. הכישוף השני החזיר חיים לשרירים ולגידים. הייסורים שככו כשהכאבים שהיו בני לווייתה הקבועים זנחו אותה, בלא התנגדות, בידיעה שבמהרה ישובו אל ביתם הנוח.

בסופו של דבר הטילה מ'ר'אָסן את הכישוף השלישי, שחל על עורה. קמטים נמוגו, סולקו לטובת זוהר נעורים שהתפשט על גופה כעל בד ציור. שערה הפך עבות, וצבע ערמוני עמוק גלש משורשי הקרקפת שלה ועד קצות השערות. ידה התרוממה בעצלתיים וכרכה תלתל סביב אצבעה. היא תמיד אהבה לשחק בשערה – מנהג ילדותי שאפילו הכוח והמעמד לא סילקו מעליה.

משחזרו אליה העלומים הפנתה האלמנה את תשומת ליבה לרצועת הברזל המקועקעת – כדי שתוכל לכבול את הפולשת – ולגחלת, למקרה שתחליט להשמיד אותה כליל.

ככל הנראה כך יהיה.

"יבוא", אמרה מ'ר'אָסן, וקלילות וצלילות קולה הפתיעו אותה – כפי שקרה תמיד כשביצעה את כשפי השיקום הארעיים. היא מחקה בהינף

ידה את החותמים מעל דלת הבקתה והתירה את כניסתה של האישה שמעברה האחר.

לתוך אפלולית הבקתה חדרה תמרת עשן, ומעט אחריה זוהר אדום קטנטן, כמו של גחלילית בסתיו. קנה עישון? תהתה מְרֹאֶסֶן. הזרה מעזה לעשן בנוכחותי, כאילו ביתי הוא מסבאת נוודים. מה עוד היא תעשה? תדרוש שאגיש לה משקה ואציג אמני נחמה לבחירתה?

"את תמיד יושבת לבד בחושך?" שאלה האורחת החצופה.

מְרֹאֶסֶן שלחה שבריר מכוח רצונה לתוך הפדורור שהשתלשל ממרכז תקרת הבקתה. האור התלקח כשמש מלובנת ואילץ את הפולשת לסוכך על עיניה כדי להסתגל לבוהק הפתאומי. נקמה קטנונית, אולי, אבל היא סיפקה למגית האלמנה שהות קצרה לבחון את האישה, שהצליחה בדרך כלשהי להתגנב לשטחי הארמון, לחדור לגנים ולחמוק מהשומר, כדי להפר את קדושת הבקתה של מְרֹאֶסֶן.

הילדה... לא, לא ילדה – היא רק נראתה כך, כי בעצם כולם נראים לה היום כמו ילדים. האישה חבשה כובע ספר רחב שוליים, כאילו היא רועת בקר דְרֹמְנִית. תלתלים אדמוניים פרוצים גלשו מתחתיו עד גובה סנטרה, כמסגרת סביב פרצוף שללא ספק לא היה בלתי נעים לעין, אבל תחת יופיו חתרו תוויה החדים, ויותר מכול החיוך הרחב ומלא שביעות הרצון. לעזאזל עם האַרגוֹסִים וזחיותם.

"תראו אותך," אמרה הפולשת, רקעה במגפי הרכיבה שלה על השטיח ויישרה את אפודת העור השחורה שלבשה מעל חולצת פשתן מכוסה כתמי נדודים. היא הטתה את ראשה כשהביטה במְרֹאֶסֶן. "מה, התייפית כל כך רק בשבילי? בחיי שלא מגיע לי. את נראית יפה כמו פרח וצעירה יותר מגשם רענן בפסגת ההר!"

המילים החלקקות אולי היו מחמיאות, אילו יצאו מפיה של מישהי שענינה פחות ממזריות. "עדיף לומר שאני ההר," ענתה מְרֹאֶסֶן, "ואת, פְּרִיוֹס פֶּרְפֶּקס, באזור המפולת."

חיוכה של האישה שמולה התרכך, הזלזול השתנה ליחס שהיה בו יותר כבוד, אבל עדיין נעדר ממנו כל שמץ של פחד. היא הרכינה את ראשה קלות. "וזה אזור יוצא מגדר הרגיל, גברתי."

"הוא מסוכן. אני מקווה שסיכת בואך מצדיקה את הסיכון."
"באתי בגלל הילד."

"עניין פנימי של בני הז'אנ'טפ."

ניצוץ ההומור נמוג מעיני האַרגוֹסִית. "כבר לא." האלמנה התירה לכמות נוספת מכוח רצונה לזרום לתוך רצועת הגחלת שעל אמתה. המהמרת הרברבנית תראה באיזו קלות אני יכולה להפוך אותה לאפר. אבל פניה של האַרגוֹסִית לא הפגינו כל דאגה.

"מחשבה פשוטה שלי תזעיק את השומר," הזהירה מֶר'אָסֶן. ברגע שהמילים נפלטו מבין שפתיה היא הצטערה עליהן. האיום היה הודאה בפחד. כדי לסגת ממנו היא הוסיפה, "הוא מג רב-עוצמה בעצמו – יִסְרָן. זאת אומרת שהוא..."

פֶּרְיוֹס פֶּרְפֶּקס נופפה בידה בביטול. "הוא מטיל כשפים שגורמים ייסורים. אני מבינה."

הבזז הקל בנימת קולה של האישה הרגיו את מֶר'אָסֶן. רק זרים מעטים דיברו בזלזול כזה על הקסם הז'אנ'טפי, ואפילו בקרב האויבים לא רבו אלה שהעזו לנהוג כך. האם מדובר בביטחון עצמי או בתרמית? "איך באמת חמקת בלי שיבחין כך? קסמי הזקיף חזקים מאוד."

האַרגוֹסִית שאפה מקנה העישון שלה, ומֶר'אָסֶן זיהתה במהלך עיכוב של התשובה. אולי היא לא רוצה לחשוף את סודותיה? סימן טוב, אם כך, שכן הוא מעיד על אי ודאות. "קסם משי," ענתה האַרגוֹסִית.
"קסם משי? זאת אומרת..."

"כשפי הז'אנ'טפ לאיתור פולשים בנויים על קסם משי, נכון? איך אתם קוראים לזה? 'שליטה בתודעתם של אחרים'?"
מֶר'אָסֶן הנהנה ועיניה התכווצו.

האַרְגוֹסִית כיבתה את קנה העישון בצביטה בין אצבע לאגודל, ואז הכניסה אותו לאפודה שלה ונשענה על קיר הבקתה. "תנסי את זה עליי." היא הרימה את ידיה בכניעה. "אני לא אתנגד."

הימור נועז ומטופש. אם מְרָאָסֶן תבחר בכך, היא תוכל להשתמש בכשפי משי כדי לעשות באַרְגוֹסִית כרצונה: לחשוף את כל מחשבותיה, למלא אותה בחזיונות של זוועות בל יתוארו, אפילו לשלב קסם ברזל ליצירת שלשלת נפשית ש... לא. לא. את זה לעולם לא.

מְרָאָסֶן עצמה עיניים והצמידה את קצות האצבעות של ידה השמאלית אלה לאלה כשהעלתה בעיני רוחה את הגיאומטריה של הכישוף. היא שלחה את כוח רצונה לתוך רצועת המשי שעל אמתה הימנית, ואז ביטאה את הלחש ופרשה את האצבעות. כישוף פתיחה רגיל יספיק, יאפשר לה לחזות במחשבות השטחיות של האישה שקראה עליה תיגר בחוצפה כזאת. כמו מפתח המסתובב במנעול משומן היטב נפתחה מולה תודעתה של האַרְגוֹסִית - זה היה קל בהרבה מכפי שִמְרָאָסֶן ציפתה. היא שיחקה במחשבותיה של פְּרִיוֹס פֶּרְפֶּקס בקלות, כאילו עלעלה בדפי ספר. מאחר שהאַרְגוֹסִית הזכירה את הילד - איך קראו לו? הוא היה כאן רק לפני שעות מעטות, אבל הזיכרון כבר התעמעם. קה... קלן? זהו: קלן לבית קה. מְרָאָסֶן התחילה שם, העלתה תמונות שלו מזיכרונותיה של פְּרִיוֹס: ראתה את הילד בדו־קרב מול העלוב הקטן מבית רָה, מביס אותו בלי קסם, כמעט נהרג בידי אחותו הקטנה - מְרָאָסֶן תצטרך להשגיח על הילדה הזאת - ואז פְּרִיוֹס עצמה, נלחמת להציל את קלן. עלו גם תמונות אחרות, אבל מידת הזהירות קראה לה להתמקד בשאלות חיוניות יותר: מהי מטרתה של פְּרִיוֹס פֶּרְפֶּקס בבואה לארצות הוֹאֵנְטֶפּ זמן קצר כל כך אחרי מות בעלה של מְרָאָסֶן, נסיך השבט? מה היא רוצה להשיג בסופו של דבר?

פתאום נעלמו מחשבותיה של האַרְגוֹסִית ותודעתה נמחקה. בדרך כלשהי, בזמן שדעתה של מְרָאָסֶן הייתה מוסחת, היא חמקה מהבקתה.

המגית האלמנה פקחה את עיניה וציפתה לראות חדר ריק, אבל גילתה שהאַרגוֹסִית עדיין שם. "איך...?"

פְּרִיוֹס משכה בכתפיה, הוציאה את קנה העישון שלה והדליקה אותו מחדש. "קסם המשי המפואר שלך מתמקד בתודעה, אבל הוא צריך לכבול את עצמו לאגו, לתחושת אינדיבידואליות." היא שאפה מהקנה ופלטה טבעת עשן, שצפה באוויר ביניהן. "לפעמים בריא לשכוח קצת מעצמך." "בלתי אפשרי," קבעה מְרֶאָסֶן, שחוותה תחושת לחץ פתאומית בחזה מעצם המחשבה. "אף אחד לא יכול לאבד את עצמו במידה מוחלטת עד כדי כך שכוחו של קסם משי לא פועל עליו."

תמרת עשן נוספת, ועוד חיוך שחצני. "אולי בלתי אפשרי לכם, בני הז'אנ'טֶפֶ, בשל האובססיה של כולכם לשלוט בעצמכם ובכל הסובב אתכם."

המגית האלמנה חיפשה מענה ניצח. האַרגוֹסִים ידועים באהבתם לדיונים והתפלספויות. אלא שֶמְרֶאָסֶן חיה כבר שלוש מאות שנה, וידעה על רטוריקה ופילוסופיה יותר ממה שמהמרת נודדת יכולה בכלל לתאר לעצמה. עוד לפני שהספיקה להשיב, פְּרִיוֹס פֶּרְפֶּקס הוסיפה, "קצת כמו שאת מנסה לשלוט בילד."

אה. סוף-סוף נקודת תורפה, או לפחות וידוי. "אם כן, הצלת את חייו לא רק מתוך אלטרואיזם רגעי."

האַרגוֹסִית נדה בראשה. "נו, זאת הבעיה שלכם, הז'אנ'טֶפֶים: אתם רואים רק אפשרות אחת בכל רגע נתון. הצלתי את קֶלֶן כי ראיתי ילד שעומד למות בלי סיבה טובה, רק מפני שנולד בארץ מטורפת שמכריחה ילדים להילחם זה בזה בקסם כדי להרשים את ההורים. אם מאחר שהצלתי אותו הוא יועיל לי בדרכים אחרות, נו, אלה פשוט הפניות והעיקולים שיש בדרך."

"והדרך הזאת הובילה אותך לפתחי?"

האַרגוֹסִית משכה בכתפיה. "את ציווית על הילד לרגל אחריי. חשבתי

ששתינו נחסוך זמן אם נדבר בארבע עיניים.
 "הילד התוודה בפנייך." מְרֹאֶסֶן הרגישה צביטת אכזבה. היו לה כל כך הרבה תקוות לגביו.
 "הוא לא אמר אף מילה. קֶלֶן ילד טוב, משתדל מאוד להבין מה נכון לעשות."

העלבון המרומז הטריד את מְרֹאֶסֶן יותר מכפי שהיה נוח לה להודות. "כמו כולנו. אז מה, באת לדרוש ממני להפסיק? או שזה משהו אחר? מדוע האַרְגוֹסִים מנסים להתערב בענייני הז'אנ'טִפִים דווקא עכשיו, כשהבתים הגדולים של עמנו מפולגים בשאלת הירושה של כס נסיך השבט אחרי מותו של בעלי? בגלל זה את כאן? כי הנוודים מרגישים שיש בנו חולשה עכשיו, אחרי מותו של המג החזק ביותר?"
 "בעלך היה אידיוט."

ההכרזה הייתה כסטירת לחי על פניה של מְרֹאֶסֶן, ולמרות מה שהרגישה בעצמה, למרות מה שהוא... הזיכרון אפילו לא הניח לעצמו להיווצר בתודעתה. "לא היית מעזה לדבר כך על נסיך השבט אילו היה חי."
 פְּרִיוֹס פֶּרְפֶּקס פסעה לעבר מְרֹאֶסֶן. "אני יודעת מה הוא עשה לך."
 מְרֹאֶסֶן פתחה את פיה, אבל המילים גוועו. אפילו מילים כה קטנות ולא מכוונות הפעילו את הכישוף, והשלשלאות התהדקו סביב מחשבותיה.
 האַרְגוֹסִית נעצה בה מבט בכעס... לא, בזעם. אבל היו מעורבים בו גם דברים אחרים. נחישות. השלמה. ועוד דבר אחד: אהדה. "אני יודעת מה הסוד שלך," אמרה פְּרִיוֹס פֶּרְפֶּקס. "הייתי שוברת את השלשלת בשבילך אם הייתי יכולה."

"אני לא יודעת על מה את מדברת." בבקשה, בבקשה, הראי לי תכסיס אַרְגוֹסִי כלשהו, הסירי את הדבר הכרוך סביב נשמתי והוכיחי כמה את חכמה, אני מתחננת!

אבל לא היה דבר שהאישיה שמולה יכלה לעשות למענה, שום דבר שמְרֹאֶסֶן עצמה לא ניסתה כבר מאות פעמים. שום דבר, רק להביט בה

בחמלה. זה מה שכאב יותר מכול. חמלה מצידה של מהמרת נוודית שאין לה יותר קסם מאשר לרועה עיזים אוויל. כמה רצתה מְרֹאֶסֶן לזעום עליה, לצרוח בתסכול של קרוב לשלוש מאות שנות כבילה! זוועה שחולל... אפילו כאן, אפילו המחשבה החולפת הזאת – אפילו לא מילה שנאמרה אלא רק התחושה שמאחוריה – וכשפי הברזל והמשי נכרכו סביב גרונה. פְּרִיוֹס פֶּרְפֶּקס דיברה חרישית, אפילו לא לחישה, כאילו אם תנהג כך הכישוף לא יבחין בדבריה. "הייתי מגלה את הסוד במקומך, המגית האלמנה. הייתי צועקת אותו לעולם. אבל זה לא יעזור, מה? הדרך היחידה לעקוף את השלשלת היא שהאמת תתגלה במקרה. זאת הסיבה האמיתית לרצון שלך בִּילד. את מהמרת שְקֶלֶן יבין את האמת בעצמו וככה ישבור את הכבילה."

"נראה לי שאת מבולבלת," אמרה מְרֹאֶסֶן. "אין..." היא לא הייתה מסוגלת אפילו לומר את שמו של הדבר. במקום זאת, אחרי התנשפות חנוקה, הכישוף אילץ אותה לומר, "אין טעם בהשערות ריקות." האַרגוֹסִית הנהנה. "אז לא נדבר על כך עוד."

הלחץ שעטף את גרונה נמוג, ומְרֹאֶסֶן הרגישה שוב שהיא חופשייה. חופשייה כל עוד היא לא חושבת על זה, ולעולם לא מנסה לומר זאת. חופשייה כל עוד האמת חורכת את קרביה לעד.

פְּרִיוֹס פֶּרְפֶּקס לקחה צרור קטן עשוי עור ופרשה אותו על השולחן הקטן והרעוע של מְרֹאֶסֶן. בתוכו הייתה כמות קטנה של קלפי משחק חלקים, וכן מכחולים וסוגי דיו שונים. "את רוצה לצייר קלף שלי?" שאלה מְרֹאֶסֶן. "בגלל זה טרחת להתגנב לבקתה שלי?"

"למה לא?" שאלה האַרגוֹסִית, והחיוך הערמומי חזר לפניה. "את הרי לא תהיי יפה יותר עם הזמן."

מְרֹאֶסֶן הבינה פתאום. "את מאמינה שימיי ספורים, שאמות בקרוב." האַרגוֹסִית הנהנה.

"אם כך, אני..." מְרֹאֶסֶן חיפשה את המילה. היא אמרה אותה רק לפני

שעות אחדות לילד, לקלן. "אני אחת מאי־ההתאמות שלך? חיי משנים את ההיסטוריה?"

האישה האחרת הרימה אליה מבט והיססה בטרם ענתה. "לכל חיים יש משמעות, המגית האלמנה. החיים של כל יצור משנים את העולם סביבו."

"אל תנהגי בי בהתנשאות! האם אני אי־התאמה או..."
 "לא, את לא. אני חושבת שיכולת להיות, אם לא היית..." הארגונית השתתקה, למרבה המזל, כי השלשלת כבר התחילה לקרקש באזרה במוחה של מֶרְאָסֶן.

למרות העוצמה וכוח החיים שהעניקו לה כשפיה, היא התקשתה פתאום לעמוד. היא ניגשה לכיסא ושקעה לתוכו. רטיבות על לחייה הפתיעה אותה, ומֶרְאָסֶן גילתה שהיא בוכה. "אם כן, מדוע באת, ארורה? מדוע לבוז את הזמן בציור קלף של זקנה טיפשה שאין לה כל חשיבות לבני עמה, שלא לדבר על ההיסטוריה?"

הדברים השפיעו על הארגונית, והיא נראתה מהוססת לראשונה מאז בואה. "זה הדבר היחיד שנדמה לי שאני יכולה לעשות בשבילך, מֶרְאָסֶן מבני הז'אנ'טֶפּ."

ופתאום זה היה הדבר החשוב ביותר בעולם: לא להסתלק ממנו בלי שיזכרו אותה, לא לסבול זמן רב כל כך בלי שמישהו-

שוב התהדקה השלשלת הארורה וחנקה אותה, אילצה אותה לשכוח אפילו את העינוי שכפתה עליה השמירה על סודותיהם האפלים ביותר של בני עמה. מֶרְאָסֶן נאלצה להתנגד בכל מאודה לכבילה רק כדי ללחוש, "אני לא רוצה להישכח."

היא הרגישה שתי ידיים נכרכות סביב ידיה, וכשפקחה את עיניה ראתה את פֶּרְיוֹס פֶּרְפֶּקס כורעת ברך לפניו. "אני אצייר את הקלף שלך, מֶרְאָסֶן, והעולם יזכור אותך. את יודעת למה?"

"למה?" היא שאלה.

הייתה פלדה מאחורי הרוך בעיניה של האַרגוֹסִית. "כי אני לא אתן להם לשכוח."

כמו הרעם המציין את בוא הגשם למי שמכיר רק את המדבר, הבינה מְרֶאָסֶן פתאום כמה הדבר חשוב לה, כמה פחד היה בוודאות שלא יזכרו אותה. "תעשי את זה בשבילי? בשביל אישה זרה? אויבת?"

פְּרִיוֹס פֶּרְפֶּקס הסירה את ידיה מידיה של מְרֶאָסֶן והשתמשה בהן לניגוב הדמעות, ואז פתחה את בקבוקן הדיו הראשון וטבלה בו את אחד המכחולים. "אני אעשה את זה, ואני מבטיחה לעשות בשבילך עוד דבר אחד, מְרֶאָסֶן מבני הז'אנ'טֶפּ." "מה?" היא שאלה.

האישה שמולה הרימה מבט מהציור, והחיוך השוכבי חזר לפניה, איתן וברור. "אני אתגעגע אלייך, ציפור זקנה ומשוגעת."